

Homenatge universitari a Ernestina de Champourcin, de la Generació del 27.

Acadèmics i artistes mexicans han retut homenatge en la Universitat Panamericana de Mèxic a aquesta coneguda poetessa de la “Generació del 27”, deixeblla de Juan Ramón Jiménez i casada amb el també poeta Juan José Domenchina. Incloem una semblança de la vida d'aquesta dona de l'Opus Dei.

19/12/2005

Havia nascut a Vitòria el 1905, de pare espanyol i mare uruguaiana. Als 21 anys va publicar el primer llibre, *En silencio*, i va començar a ser coneguda en els cercles culturals de Madrid.

Amb la publicació del segon llibre, *Ahora*, es va convertir en una de les poques veus femenines del grup poètic del 27. Va viure intensament al costat del seu marit Juan José Domenchina els avatars de la Guerra Civil espanyola que la van dur, com a molts altres intel·lectuals espanyols, a l'exili mexicà.

No va ser un canvi fàcil. El matrimoni no va tenir fills i cadascun va suportar de forma distinta la nova situació. A Juan José li va resultar molt costós

l'allunyament de les seves arrels, mentre que Ernestina va arribar a estimar profundament Mèxic i la cultura mexicana.

Al seu nou país va conèixer un sacerdot de l'Opus Dei, rector de l'església de la Santa Veracruz, de Mèxic D. F., que li va demanar la seva col·laboració, fent classes a un grup de dones d'un barri marginal, amb moltes mancances.

Ernestina va començar a atendre, setmana rere setmana les gents d'aquell lloc, i allí, en aquell entorn de pobresa extrema, va descobrir a la seva ànima que Déu la cridava a buscar la santedat amb el carisma de l'Opus Dei. També l'espòs, mort el 1959, va trobar suport espiritual en un sacerdot de l'Opus Dei abans de la seva mort.

El 1972 va regressar a l'estat Espanyol, on, malgrat les limitacions físiques, com ara la sordesa o la

manca de visió, va seguir treballant intensament, i va publicar vuit llibres de poemes. El 1981 va sortir a la llum *La ardilla y la rosa*, un llibre autobiogràfic amb el qual retia homenatge a Juan Ramón Jiménez.

Els seus poemes trasllueixen una ànima coneixedora de les seves limitacions i misèries, que cerca profundament Déu. El 1989 va ser guardonada amb el premi Euskadi a la literatura en castellà; el 1990 li van concedir el premi Prometeo. El 1993 va rebre l'homenatge de l'Ateneo de Madrid.

Va morir el 27 de març de 1999, als 93 anys, després d'una vida de fidelitat a l'esperit cristià de l'Opus Dei, acceptant la mort amb el profund sentit espiritual que posen en relleu els seus versos:

Yo creo que morir es estar

es estarse por fin en lo absoluto

en lo definitivo...

Morir es una rosa

que se nos da de balde

un perfume cuajado

en un amor para siempre.

16 de desembre de 2005

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/
homenatge-universitari-a-ernestina-de-
champourcin-de-la-generacio-del-27/
\(06/08/2025\)](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/homenatge-universitari-a-ernestina-de-champourcin-de-la-generacio-del-27/)